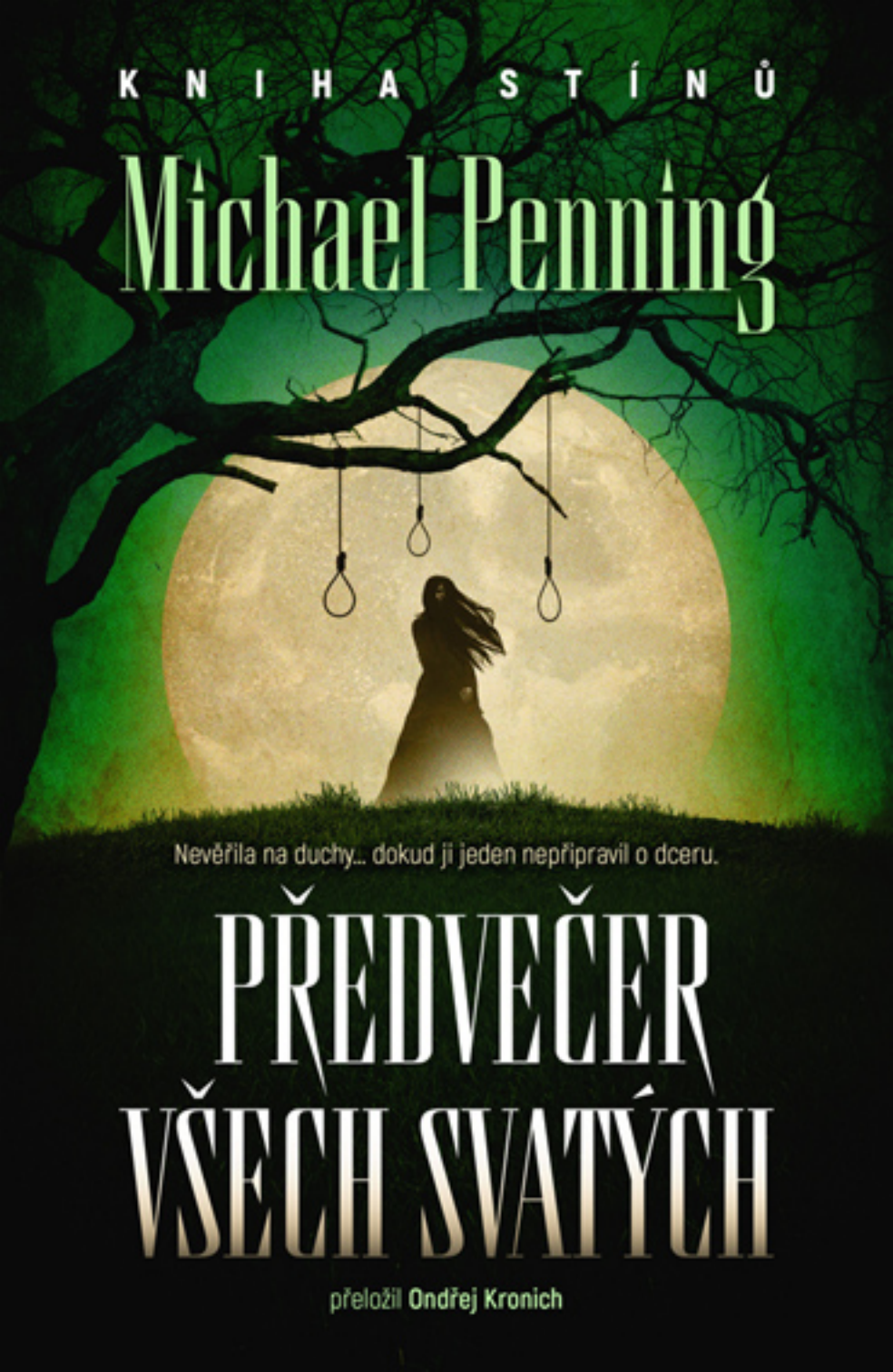

K N I H A S T Í N Ů

Michael Penning

The background of the cover is a dark, moody illustration. It features a large, pale yellow full moon in the center. A dark, gnarled tree branch extends from the left side across the top of the moon. Three gallows hang from this branch. In the center, a dark silhouette of a woman in a long dress stands on a grassy hill, looking up at the gallows. The sky is a deep green color.

Nevěřila na duchy... dokud ji jeden nepřipravil o dceru.

PŘEDVEČER
VŠECH SVATÝCH

přeložil Ondřej Kronich

PŘEDVEČER VŠECH SVATÝCH

ALL HALLOWS EVE

Copyright © 2020 by Michael Penning

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ondřej Kronich, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6692-5 (pdf)

Michael Penning

PŘEDVEČER
VŠECH SVATÝCH

přeložil Ondřej Kronich

FØBØS

Mé matce,
jež mi pomáhala psát ještě předtím,
než jsem uměl hláskovat

KAPITOLA 1

Alice Jacobsová stála na okraji mola a zděšeně hleděla na moře, které vyplavovalo tisíce kostí. Rozsáhlá plocha zálivu Salem Sound byla zanesena lebkami, páteřemi a úlomky koster, které se obracely a zmítaly v příboji. Slaným vzduchem se neslo děsivé rachocení. Vlna za vlnou vršila kosti všech tvarů a velikostí na skalnaté pobřeží. Do klidnějších vod salemského přístavu se s přílivem přihnala masa plovoucích kosterních pozůstatků, která zaplavovala obchodní flotilu. Bylo děsivé, jak jich každou minutou přibývalo, pohupovaly se a hromadily mezi dřevěnými trupy lodí.

Alicina malá dcerka Abigail se přitočila k matce a vložila svou drobnou ruku do její dlaně. „Kde se to tu všechno vzalo?“ zeptala se a v jejím tichém hlase zazníval neklid.

„Vůbec netuším, Abigail.“ Alici se při pohledu na makabrozní výjev sevřel žaludek. Od chvíle, co opustily Boston, si už poněkolkáté přála, aby měla u sebe svého muže. Samuel by věděl, co říct. Uměl jejich holčičku utěšit tak, jak to Alice nedokázala.

Oceánem se přihnaly prudké poryvy větru a Alici přeběhl mráz po zádech, když se jí do kůže opřel slaný mořský vzduch. Bledá koule odpoledního slunce byla za hustým závojem mraků sotva vidět. Bezútěšné říjnové světlo ponurou atmosférou nijak neprohrálo. Táhlý obzor, kde se moře setkávalo

s oblohou, se na východě zbarvil do matné šedi zamrzlého jezera. Někde nad otevřeným oceánem se sbírala bouře.

Alice s Abigail nebyly jediné, kdo si prohlížel nekonečný pás kostí, které moře vyplavilo na břeh. Dlouhý úsek derbyjského mola byl zaplněn muži a ženami všech společenských vrstev. Takový pohled se v prosperujících dekáдах, které přišly po válce za nezávislost, naskytl jen zřídka. Bohatí obchodníci a majitelé lodí se tu tísnili s obyčejnými palubními dělníky a dokaři, které zaměstnávali. Skromné švadleny a hospodyně se mísily s bohatými paničkami ze sídel na hlavní ulici. Větrrem ošlehaná prkna nejdelšího salemského mola se prohýbala a sténala. Všichni se sem seběhli, aby pozorovali děsivý výjev, který se odehrával na moři. Dav se každou minutou zvětšoval a byl čím dál rozrušenější. Alice proto vtáhla Abigail do záhybů svých krémových sukní a sama si v chladném větru přitáhla kabát kolem ramen a narovnala si živůtek. Kdekdo by ji považoval za úchvatnou ženu. Měla světlé vlasy medové barvy, které jí v kudrlinách spadaly na ramena. Její velké, průzračně modré oči připomínaly tající vodu z ledovců a pleť měla jemnou jako moučkový cukr. Pyšnila se drobným nosíkem, který se mírně zaobloval směrem dolů, působil jako drobná dešťová kapka zavěšená nad plnými ústy. Její krásu narušoval jen bílý proužek malé jizvy, která se jí stáčela přes plný spodní ret.

„Co je to za kosti?“ přemýšlela Abigail nahlas. Sedmiletá dívka byla dokonalou zmenšeninou své mladé matky. Měla její výrazné oči a dokonale souměrné rysy. Pod bílým kabátkem byla oděna do růžových šatiček s dlouhými rukávy a kulatým výstřihem. Držela dřevěnou panenku, zatímco se choulila k Aliciným bokům.

„Velryba, paní,“ vyhrkl drsný rybář, který se prodíral davem. V ošlehané tváři se mu zračily chmury. „Jsou to velrybí kosti. A delfíní a tulení – kosti všech velkých mořských zvířat. Oceány se změnilly v jed!“

Alice objala Abigail kolem ramen a zamračila se na něj. Z čehosi v jeho hlase ji píchlo u srdce. Ten starý námořník nebyl jen znepokojený tím, čeho byl v tuto chvíli svědkem. Měl *strach*.

Z davu přihlížejících zahlaholil hlas mladého chlapce. „Uvolněte cestu! Uvolněte cestu soudci Holmovi!“

Dav se rozestoupil před impozantním mužem s mohutnými rameny a hrudníkem, který připomínal sud. Hamilton Holm už nebyl žádný mladík, ale svou fyzickou zdatností a silou stále působil zastrašujícím dojmem. Na první pohled ničím nepřipomínal městského soudce. Široký límec těžkého pláště měl vytažený až k pevné čelisti a nenosil paruku, jež by zakrývala hustou kštici vlasů, které mu teprve začínaly šedivět. Hlavu měl hranatou a pevnou jako buldok a na krku se mu pnuly silné svaly a šlachy. Tvář měl posetou jizvami, které byly památkou na vojenské časy.

Za Holmem se loudal starší pán, který svou vrásčitou rukou svíral soudcův rukáv, aby se mu neztratil v davu. Byl vysoký a šlachovitý, ramena měl široká a hranatá jako zárubeň dveří, avšak nepatrně se hrbil. Měl protáhlý, vyhublý obličej, který by někteří považovali navzdory věkovitým vráskám za stále pohledný. Rovněž nenosil paruku a sněhově bílé vlasy mu ladily s pečlivě zastřiženým knírem. Zatímco se snažil držet krok s Holmem, sledoval dav přihlížejících zpoza brýlí s drátěnými obroučkami. Lidé se před ním rozestoupili a stařec spatřil strašlivou scénu, která vyvolala takové znepokojení. „Bože na nebesích...“

„Dílo čarodějnice!“ ozval se kdosi z davu. „Teď si přijde pro děti!“ vykřikl jiný.

„Prorocství bude naplněno!“ V hlasech jim zazníval strach, který se vznášel ve vzduchu jako jedovatý puch.

Soudce Holm se otočil. „Dost už takovým řečem!“ Jeho blede oči zaplanuly, když se zlostně zahleděl do davu a čekal,

až utichne, přičemž mlčky vyzýval kohokoliv, ať si jen zkusí něco říct. Nikdo nepromluvil.

Mezi obyvateli města se v nastalém tichu rozběhla nervózní šeptanda. Zpráva se šířila do všech koutů Salemu. Tíseň a hrůza narůstaly mezi lidmi jako tlak v parním stroji.

Holm dokráčel k okraji mola a pokynul svému staršímu společníkovi, aby se k němu připojil a měli tak lepší výhled. „Co si o tom myslíte?“

Stařec mlčel. V sinalé tváři měl zamyšlený výraz, zatímco se snažil pochopit strašlivou událost, již byl svědkem. Když promluvil, zněl tiše a přiškrceně. „Toto je poslední znamení.“

Holm ztuhl a úkosem se podíval na starého muže. „Jiné vysvětlení nemáte?“

„Ne, pane.“

„Vůbec žádné?“

Stařec zavrtěl hlavou. „Už osmasedmdesát let žiji tady v Salemu. Narodil jsem se tu, stejně jako můj otec, v domě, který postavil *jeho* otec. Sedmdesát osm let jsem součástí dějin tohoto města.“ Podíval se soudci do očí. „Nikdy se mi však nenaskytl pohled, jako je tento.“

Holm se zamračil a nasál sláný vzduch. „Děkuji, pane Emmonsí,“ vydechl prudce.

Emmons!

Starcovo jméno zaznělo Alici v uších jako lodní zvon, zatímco se snažila zachytit jejich rozhovor. Právě kvůli Benjaminu Emmonsovi se vydala na dlouhou pouť z Bostonu, právě k němu teď upínala tolik svých zoufalých nadějí.

Soudce Holm se otočil k mladému chlapci s vlasy barvy slámy, který mu předtím uvolnil cestu v davu. „Hej, chlapče! Utíkej do kape! Přiveď reverenda Warwicka!“

Chlapec se otočil jako na obrtlíku. Už se chtěl rozběhnout, ale Emmons mu jemně položil ruku na rameno. „Ušetři si námahu, Duncane. Bůh v tomhle prsty nemá.“

Emmons se dlouze zadíval na noční můru, která se odehrávala na pobřeží. Pak se otočil k oceánu zády, nechal se chlapcem odvést a ponechal soudce jeho myšlenkám.

Alice sevřela Abigail a vrhla se do davu za nimi. „Pane Emmonsi!“ zavolala přes houstnoucí vřavu. „Pane Emmonsi, můžu s vámi mluvit? Jmenuji se Alice Jacobsová!“

Starý muž se prudce zastavil a otočil se. Přimhouřil oči zpoza brýlí a pátral po majitelce toho hlasu. Uviděl Alici a její dceru, které se k němu prodíraly davem. „Jacobsová?“ Zkoumavě si ji prohlížel, mísily se v něm zmatek a zvědavost.

„Ano,“ vydechla Alice. „Pane Emmonsi, přišla jsem...“

Emmons zvedl vrásčitou ruku. „Myslím, že vím, proč jste tady, paní Jacobsová. Nepochybně jste sem přijela hledat svého manžela... a já jsem poslední, kdo ho viděl živého.“

KAPITOLA 2

Benjamin Emmons vedl spěšně Alici s Abigail na severovýchod po širokém prostranství hlavní ulice. Chaos derbyjského mola nechali za sebou. „Jste v Salemu krátce?“

„Dnes odpoledne jsme dorazily z Bostonu.“ Alice si prohlížela okolí. Salem se během dekad od nechvalně proslulé čarodějnické hysterie v roce 1692 změnil z nuzné vesnice v rušný námořní přístav. Některé z nejbohatších rodin ve městě zbohatly lovem tresek, soukromým podnikáním a obchodem s Orientem. Důkazy o nově nabyté prosperitě spatřovala Alice všude kolem sebe.

Hlavní ulice byla obchodním a rezidenčním centrem Salemu. Táhla se téměř kilometr podél přístavu, z nějž po Alicině pravici vybíhala různě dlouhá mola jako hubené šedé prsty. Hlučelo to tu jako v úlu. V docích se hemžily davy námořníků a přístavních dělníků, kteří na sebe pokřikovali a zírali na kosti hromadící se mezi lodními trupy. Nákladní prostory překypovaly exotickými čaji, kořením, hedvábím, porcelánem a nespočtem dalších pokladů dovezenými z Dálného východu, které nyní zůstaly nepovšimnuty na otevřeném prostoru. Koňská spřežení stála bezprizorně v dlouhých řadách před sčítárnami a čekala, až budou vyprázdněna nebo naložena novým nákladem. Silný zápach koňských žíní a hnoje se mísil s pronikavým pachem vysychajících mořských řas a soli.

Na druhé straně ulice, odkud byl výhled na oceán, stály honosné domy nejbohatších salemských obchodníků. Majestátní vznešenost těchto georgiánských sídel, z nichž by se některá mohla měřit s těmi v Bostonu, dalece přesahovala všechna Alicina očekávání.

„Tenhle vypadá jako domeček pro panenky,“ žasla Abigail. Její jasné modré oči se třpytily, zatímco kolébala dřevěnou panenku a cupitala po matčině boku.

„Možná jednou budeš v takovém domečku sama bydlet,“ mrkla na ni Alice, když procházely kolem řady velkolepých sídel.

Skromné domky méně zámožných obyvatel vykukovaly zpoza svých větších sousedů jako divadelní obecenstvo z prostoru na stání.

„Doufám, že jste měly příjemnou cestu,“ poznamenal Benjamin.

„Vpravdě příjemnou,“ zalhala Alice. Dlouhé trmácení z Bostonu pro ni bylo vším, jen ne příjemným. Najatý kočár byl cítit laciným parfémem a zatuchlým tabákem. Z každé nerovnosti a vyjeté koleje se jí otrásala páteř a teď byla vděčná, že si po dlouhé a strastiplné cestě může protáhnout ztuhlé nohy. Navzdory chladnému podzimnímu větru, jenž vanul od oceánu, si Alice vychutnávala čerstvý mořský vzduch a svobodu. Ve svých sedmadvaceti letech ještě nikdy necestovala bez doprovodu. Bylo to vzrušující a děsivé zároveň.

„Duncane!“ zavolal Benjamin na chlapce s vyšisovanými vlasy, který se teď plahočil několik kroků před nimi. „Běž napřed a rozdělej oheň.“

„Baže, dědečku!“

Benjaminovi se v koutcích očí objevily vějířky vrásek od smíchu, když sledoval, jak jeho vnuk uhání několik bloků před ním.

Starý muž se nesl s elegantní důstojností, která Abigail připadala okouzlující. V jeho pohledu se zračila mladistvá vitalita, která jako by popírala jeho věk.

„Má váš vnuk nějaké sourozence?“ zeptala se Abigail.

Benjamin sklopil zrak a ztěžka polkl. „Ten okouzlující mladík je moje druhé vnouče. Jeho starší sestra zemřela před devíti lety.“

„Ach, já... moc se omlouvám...“ vykoktala Alice.

„To je v pořádku.“ Benjamin se pokusil o nepatrný úsměv, ale jeho oči vyzařovaly dávný, hluboko pohřbený smutek.

Alice vycítila jeho rozladění a hledala, jak nenápadně změnit téma. „Opravte mě, jestli se mýlím, pane Emmons, ale nebyl to náhodou městský soudce, kdo se těšil vaší společnosti na mole?“

Benjaminův výraz jako by potemněl. „Toť pravda. Soudce Holm si přál znát můj názor v záležitosti oněch kostí.“

„Byl to na mou věru znepokojivý pohled.“

„Vskutku. Celé město je na nohou.“

„Zajisté musí existovat nějaké rozumné vysvětlení. Snad jde o přirozené následky bouře na moři?“

Benjamin na okamžik zpomalil. Když znovu ztěžka polkl, na dlouhém krku se mu zvýraznil ohryzek. Vrhл pohled na Abigail a ztišil hlas. „Bude lepší, když o tom nebudeme mluvit před tou malou.“ Beze slova pokračoval v cestě a brzy se zastavil před vratkým plotem, který odděloval salemské východoindické muzeum od hlavní ulice. „A jsme tady.“

Muzeum byla prastará budova, která stála na zapomenutém pozemku v nejstarší části přístaviště. Jeho novější georgiánští sousedé stáli opodál, jako by se za svého dávného předka styděli. Budova byla nízká a obdélníková, její obložení z hnědých prken bylo popraskané a zvětralé od slaného mořského vzduchu. V mansardové střeše byly viditelné díry v místech, kde silná severovýchodní bouře strhla dřevěné

šindele. Pětice čtvercových oken směřovala do ulice, aniž by vyjevila cokoliv z potměného interiéru muzea.

Benjamin vedl svou návštěvu otevřenou brankou a po schodech z vrzajících prken ke dvojitém těžkým dveřím vykládaným malými vitrážemi. Nad překladem dveří visela vybledlá cedule, která černým mědirytinovým písmem hlásala, že jde o muzeum. Byl na ní vyobrazen škuner, na jehož hlavním stěžni vlála červeno-bíle pruhovaná vlajka obchodní lodi.

Benjamin otevřel dveře a uvedl je do sálu. Z toho, jak stavba působila navenek, se zdálo nemožné, aby se sem svou rozlehlostí vměstnal. Nad šestimetrovými stěnami z tmavého dřeva se klenul kazetový strop. Prostor zalévaly teplou žlutou září tři masivní železné lustry. Řada podlouhlých vitrín umístěných ve výšce pasu se táhla ze středu muzea až do vzdálených zákoutí. Po obou stranách středové uličky stály rovnoběžné řady vitrín z ořešákového dřeva, které sahaly až k nejvzdálenější stěně. Každá z nich byla pečlivě vyleštěná do vysokého lesku. Za velkými skly se skvěla rozmanitá sbírka přírodnin. Ze všech koutů zíral na Alici ohromující výběr vycpaných zvířat. Pod zatuchlým oděrem prachu a vosku na dřevo se linul nasládlý pach balzamovacího koření.

„Matko! Podívej se na *tohle!*“ Abigail právě obdivovala obrovskou škebli pod skleněným poklopem na podstavci z ořešáku. „Viděla jsi už někdy něco takového?“

Alice nahlas přečetla identifikační štítek. „Škeble lidožravá z Cookových ostrovů, velkoryse darovaná kapitánem Walterem P. Sayerem z obchodní lodi *Aktaión*.“

Abigail vykulila oči a ustoupila od poklopu. „Věříš, že by to mohlo sníst člověka?“

„O tom pochybuji.“ Alice se usmála, odvedla Abigail a následovala Benjamina k otevřeným dveřím v zadní části sálu, kde nyní čekal jeho vnuk.

„Tvoje pracovna je nachystána pro návštěvu, dědečku,“ oznámil Duncan.

„Děkuji, Duncane.“ Benjamin chlapci prohrábl neposednou kšticí. „Paní Jacobsová, pojdte prosím dál a posaďte se. Musíte být vyčerpaná.“

„Děkuji.“ Alice se podívala na Abigail. „Jestli vám to nevadí, pane Emmonsi, raději bych si s vámi promluvila v soukromí. Možná by tady mladý pán Duncan mohl mou dceru provést vaším muzeem?“

Duncan vzhlédl a usmál se od ucha k uchu, přičemž odhalil velký přední zub, který mu ještě nedorostl. „S radostí! Začneme s břichonožci. Následuj mě, prosím...“ Otočil se a zmizel za vitrínou.

Abigail se po něm podívala. „Mami, já s ním nechci jít. Je... divný.“

„Dávej si pozor, co o lidech říkáš,“ pokárala ji Alice. „Promluvím si teď s panem Emmonsem o samotě, ale nebude to trvat dlouho. Kromě toho se mladé dívky nepoštěstí každý den, aby se jí dostalo soukromé prohlídky takových kuriózních divů.“

Abigail přikývla a zdráhavý úsměv jí vytvořil dolíčky. Otočila se a vydala se za Duncanem. Odněkud zpoza vitrín se ozval chlapcův pronikavý hlas. „Tento konkrétní druh je suchozemský, nicméně existuje velké množství druhů, kterým se daří v mořském prostředí. Když se podíváš sem, uvidíš...“

Alice tiše popřála malému Duncanu Emmonsovi štěstí, zatímco pokračoval ve výkladu. Aby si udržel zájem její dcery, bude se muset vytasit s něčím lepším než s obyčejným šnekem.

KAPITOLA 3

Benjamin počkal, až se Alice usadí do čalouněného koženého křesla, a pak před ní na masivní psací stůl postavil křehký porcelánový šálek, z něhož stoupal voňavý kouř. „Lahodná odrůda z Bengálského zálivu,“ vysvětlil. Alicina reakce na exotickou vůni ho evidentně potěšila. „Dárek od starého přítele, který stále pracuje v docích.“

Skromná pracovna, kterou si Benjamin zřídil ve svém východoindickém muzeu, byla příjemnou a hřejivou změnou oproti ostrým větrům, které duly od přístavu. V krbu praskal oheň a po místnosti tančily stíny. Osvěžující vůně hořícího cedru se mísila se zatuchlým pachem knih vázaných v kůži a pergamenu. Stěny z tmavého dřeva byly plné polic, na nichž se tísnily brožury a rukopisy všech velikostí a stáří. Zbylé prostory zaplnily modely lodí, staré obrazy a námořní mapy. Čtvercovým oknem sem pronikal paprsek bledého slunečního světla a zachycoval tisíce prachových částic, které se líně vznášely vzduchem.

Benjamin se usadil do opotřebovaného koženého křesla za stolem a podíval se na Alici. „Řekněte mi, paní Jacobsová, jaké zprávy máte o svém manželovi?“

Alice si mezi doušky čaje povzdechla. „Velmi skrovné. Jeho kolegové na Harvardu zůstávají bezradní a inspektoři v Bostonu se začali zabývat jinými záležitostmi. Jejich oficiální

závěr je, že Samuela napadli indiáni nebo ho přepadli bandité a nechali ho napospas smrti.“

„Vy ale nevěříte, že k něčemu takovému došlo?“

„Domnívám se, že existuje jen málo důkazů, které by tyto domněnky potvrdily. Popravdě řečeno, pane Emmons, právě to, že se mi v mé věci nedaří nijak pokročit, mě dnes přivádí k vám. Samuel je nezvěstný už tři měsíce a já si nadále nemohu dovolit luxus toho, abych jen trpělivě čekala. Pokud nebudu v pátrání pokračovat sama, nikdo jiný to za mě neudělá. Bez ohledu na to, jak nepravděpodobné se to může zdát, stále existuje šance, že Samuel žije. Třeba se ztratil nebo zůstal napospas v divočině. Vyšetřování nepřineslo nic, co by dokazovalo opak, a já nemám v úmyslu oznámit své dceři, že její otec je mrtvý, dokud mě nějaký logický důkaz nepřesvědčí o tom, že to tak opravdu je.“

Benjamin povytáhl obočí. „Vaše dcera ještě neví, že její otec zmizel?“

„Namluvila jsem Abigail, že Samuel pokračuje ve svém výzkumu pro univerzitu a do Salemu jsme se vydaly proto, abychom navštívily vaše muzeum.“

Benjaminovy vrásky kolem očí se prohloubily soucitem. Ustrkl čaje a prohlásil: „Jak vám mohu být nápomocen, paní Jacobsová?“

„Zatímco úřady v Bostonu pokračovaly ve vyšetřování, já se věnovala výzkumu, který Samuel prováděl během příprav na svou cestu sem. Doufala jsem, že najdu něco, co by mi mohlo pomoci, nějakou stopu, kterou všichni přehlédli. Dozvěděla jsem se mnoho o strašlivých čarodějnických procesech, jež se zde před sto lety konaly.“

Benjamin zachmuřeně přikývl. „Devatenáct měšťanů bylo obviněno z čarodějnictví a následně oběšeno. Dalšího odsoudili k smrti, když se odmítl doznat k obvinění, které bylo proti němu vzneseno. Dvacet duší přišlo o život jen kvůli

náhodným obviněním hloučku rozmarných vesnických dívek. Sto let jsme v Salemu nesli tíhu své viny. Předpokládám, že to je daň, kterou musíme zaplatit za nevinné životy, jež jsme v těch temných dobách obětovali.“

Alice vyčkávala, ale Benjamin už nic nedodal. „Pane Emmons, pokud vím, můj manžel byl v době svého zmizení ubytován u vás a vaší ženy. Napadá vás něco k tomu, co se mohlo stát?“

Benjamin dopil zbytek čaje a rozpráhl ruce. „Váš manžel mě kontaktoval ohledně své práce na Harvardu o místním folkloru. Chtěl, abych mu pomohl s výzkumem, a já jsem mu milerád vyhověl. Víte, ačkoliv jsem většinu svého mládí strávil jako námořník, místní historie byla odjakživa mou vášní.“ Pak starlec zvažněl. „Samuel se zajímal zejména o Sáru Bridgesovou.“

Alice zamrkala. Na takové jméno v Samuelových poznámkách nenarazila. „Kdo je Sára Bridgesová?“

„Od temných časů čarodějnických procesů možná již uplynulo celé století, paní Jacobsová. Ale i navzdory této moderní době má Salem stále své čarodějnice. Sára Bridgesová je poslední z rodiny vydeděnců, kteří byli před desítkami let ze Salemu vykázáni za své pohanské praktiky.“

„Jaké praktiky máte na mysli?“

„Černá magie, obětiny, zaklínadla. Své útočiště našli kde si hluboko v Severních lesích a po léta žili osaměle. Nikdo nevěděl, co tam dělají a jak se jim daří. Většina raději uvěřila, že zemřeli. Časem se na ně téměř zapomnělo, až se jedné noci před rokem vrátila Sára do Salemu, aby zvěstovala strašlivou kletbu. V předvečer svátku Všech svatých, kdy je závoj mezi tímto a oním světem nejtenčí a duše mrtvých se mohou volně mísit s živými, se měl vrátit duch Rebeky Haleové, aby se pomstil.“

„Rebeka Haleová?“ vmísila se do jeho vyprávění Alice. „Ta žena, kterou oběsili za čarodějnictví?“

„Ano. Ne všechny obviněné čarodějnice v Salemu byly nevinné, paní Jacobsová. V temné jámě salemského žaláře se Haleová podepsala do Satanovy černé knihy a zaprodala se mu tělem i duší. Sto let útrap v jeho pekle za jednu noc pomsty v jeho jménu, takové byly podmínky její dohody s ďáblem.“ Benjamin se téměř neznatelně zachvěl. „Uplynulo sto let a Haleová svůj dluh splatila. Sára Bridgesová slíbila, že poznáme, že její proroctví je pravdivé, až se objeví čtyři znamení: neštěstí očí, krve, masa a kostí.“

„Ach, ano,“ přitakala Alice. „Samuela sem z Bostonu přilákala zpráva o řadě hrozivých událostí, které Salem postihly. Co mi o nich můžete říct?“

Benjamin si všiml, že oheň dohasíná, a s mírným zamručením se zvedl z křesla. Přešel ke krbu a sklonil se před ohništěm, aby železnými kleštěmi otočil poleno. Čerstvá strana cedru chytla a vzplála. Benjaminovi zapraskalo v obou kolenou, když se uvelebil zpět do křesla. Svrástil čelo, a když pozoroval Alici, pohled jeho hnědých očí jako by ochladl.

„První znamení se naplnilo těsně před Vánocemi. Toho bolestného prosincového dne jsme nezapálili jediný oheň.“

„Vůbec žádný?“ Alice se vši silou snažila skrýt své pochybnosti.

Benjamin rázně zavrtěl hlavou. „Vím, jak to musí znít měšťance, jako jste vy. Ale přísahám, že jsme nedokázali vykresat jedinou jiskru. Žádné svíčky, žádné lampy, žádné ohně – nic. Celý jeden den uprostřed zimy jsme se trásli v neosvětlených domech, jako by... jako by naše zraky obestřela tma.“

Alice chvíli čekala. „A co to druhé znamení?“

Benjamin polkl a přivřel oči, jako by se ten výjev stále snažil vymazat z paměti. „Uplynuly měsíce, než k tomu došlo. Jednoho květnového rána se město probudilo a zjistili jsme, že náhrobky na Pohřebišti jsou zalité krví. Byl to hrůzný pohled. Nešlo ji setřít. Jako by samotné náhrobní kameny *krvácely*.“

Alice přikývla. „Právě tato událost upoutala Samuelovu pozornost v Bostonu. Součástí jeho práce na Harvardu byla snaha najít soulad mezi pověrami a vědou. Podle jeho teorie byla domnělá krev vytékající z náhrobků zoxidované železo zadržené v hornině.“

Benjamin nesměle pokrčil rameny. „Zanedlouho váš manžel vypožoroval vzorec. Každé z těch znamení se projevilo v určitý starověký pohanský den, který oplývá výjimečnou mocí. První připadlo na svátek Yule, druhé na svátek známý jako Beltane. Samuel předpověděl, že třetí neštěstí přijde po slunovratu, v další mocný pohanský den.“

„Lammas, svátek sklizně pšenice,“ doplnila ho Alice.

„Vy znáte lidové zvyky Starého světa?“ podívil se Benjamin překvapeně. „Jste neobvyklá žena, paní Jacobsová. Nezávislá a k tomu vzdělaná.“

„Můj manžel je neznámý a já možná brzy ovdovím. Žena v mém postavení se nemůže oddávat zastaralým tradicím – navíc jsem v nich nikdy nespatořovala užitek.“ Na chvíli se odmlčela. „Měl Samuel pravdu?“ Alice věděla, že její manžel zmizel třetího srpna, po oslavě svátku Lammas. Mělo to nějakou souvislost?

Benjamin sklonil hlavu a pochmurně zašeptal: „Každý tvor, který se toho dne narodil, byl mrtvý.“

Alice bezděčně tiše zalapala po dechu.

„Dvě jehňata, hříbě, vrh štěnat a... a nebohá holčička Šarloty Meadové. Všechna boží stvoření se v tento den narodila mrtvá.“ Benjamin zachmuřeně pokračoval. „Čtvrté znamení jste viděla na vlastní oči, paní Jacobsová.“

„Kosti,“ zamumlala Alice.

„Tak jest. Dnes je Samhain, poslední mocný pohanský svátek v roce. Proroctví Sáry Bridgesové se naplnilo.“

Alice potlačila nutkání usmát se nad starcovými svéráznými pověrami. „To tu ženu nikdo nevyslýchal?“

„Ano. Pouze strach brání obyvatelům, aby ji chytili a postavili před soud.“

„Pověřivost tohoto města se jistě nevyrovná jejich lásce k vlastním dětem. Není snad láska mocnější silou než strach?“

„Kdyby šlo jen o strach z duchů, mohlo by tomu tak být. Ale lesy Šibeničního vrchu jsou prokleté, otrávené krví, která byla prolita před sto lety. Od té doby, co se začala objevovat ta znamení, se někteří z nejstatečnějších mužů Salemu pokoušeli překročit jeho práh, jen aby se jich zmocnil ochromující strach a zahnal je na útěk. Přitom byli všichni silní a zdatní.“ Benjamin si trpce povzdechl. „Bohužel, nadpřirozeno se o lásku stará jen pramálo.“

Alice si lehce skousla spodní ret a špičkou jazyka si přejela po jizvě, své názory si ale nechala pro sebe. Samuel toužil prozkoumat Šibeniční vrch a Severní lesy v rámci svého výzkumu, přesto to bylo jediné místo, které místní konstáblové neprohledali. Navzdory jejich výmluvám měla Alice už dlouho podezření, že jejich neochota pramení právě z pověr, o kterých teď Benjamin mluvil. Rozhodla se, že Šibeniční vrch bude prvním místem, které zítra ráno navštíví. Snad najde průvodce, který bude za pořádný peníz ochotný zaplašit své obavy. Alice sice neměla peněz nazbyt, ale tohle byla její jediná možnost. Svě pátrání musí začít průzkumem tajemného lesa.

V pracovně se ozvalo pronikavé odbíjení malých hodin, které oznamovalo, že jsou čtyři odpoledne.

„Ach, bože.“ Benjamin se náhle rázně zvedl z křesla. „Přijměte mé omluvy, ale obávám se, že musím odejít. Moje dcera je neduživá a očekává mě před soumrakem. Netroufám si ji nechat čekat, a už vůbec ne v tuto noc.“

Alice také vstala. „Prosím, pane Emmonsí. Můžete mi říct o Šibeničním vrchu ještě něco? Kdybyste mohl...“

„Omlouvám se, že vás opouštím tak narychlo, ale už takhle jsem se zdržel příliš dlouho.“ Benjamin sebral z věšáku v rohu kabát. „Vzhledem k tomu, že na nás padla ta čarodějnická kletba, zařídil jsem, aby Duncan s dětmi ze sirotčince strávili noc v žaláři pevnosti Pickering na Zimním ostrově, kde na ně dohlédnou až do východu slunce.“

Alice čekala, zatímco se starý muž otočil k úhledné polici za svým stolem. Na rozdíl od množství neuspořádaných svazků na sousedních policích jich zde byla jen hrstka. Vytáhl malou knihu v kožené vazbě a podal ji Alici. „V den, kdy Samuel zmizel, po sobě zanechal tento deník. Nechal jsem si ho pro jistotu zde. Je v něm zaznamenáno vše, co si přejete vědět o objevech svého manžela.“

Když Alici padl pohled na manželův zápisník, zatajil se jí dech. „Vědí o něm vyšetřovatelé?“

Benjamin přikývl. „Nic významného v něm ale nenašli.“

Přesto jí připadalo zvláštní, že se vyšetřovatelé o existenci deníku nikdy nezmínili. Byla za tím jen nedbalost? Alice měla často pocit, že navzdory jejich ujišťování o opaku byli při pátrání poněkud nevšímaví. Ještě znepokojivější však byla možnost, že před ní deník skrývali záměrně. Pokud ano, za jakým účelem?

Nečekané objevení Samuelova osobního zápisníku v ní spustilo záplavu emocí. Rozhodla se však, že se jimi nenechá ovládnout, zastrčila útlý svazek pod paži a ztěžka polkla. „Děkuji vám, pane Emmons. Jste převelice laskav, že jste mi věnoval svůj čas.“

Hlas se jí nepatrně zachvěl a Benjamin svažtil své bílé obočí. „Paní Jacobsová, snad to, co teď řeknu, není ode mě příliš troufalé. Váš manžel byl velmi oddaný své práci, ale věřím, že vy jste byla vždy jeho jedinou opravdovou vášní. Rád se o všelichem rozpovídal, ale jeho oči nikdy nezářily tak jasně, jako když vyprávěl o vás.“

Alice ucítila tíseň na hrudi, jako by jí srdce sevřel umrlčí pařát. Když se otočila ke dveřím, v její kultivované vyrovnanosti se objevila trhlina a musela potlačit slzy.

„Paní Jacobsová...“

Alice se zastavila u dveří a silou vůle spolkla knedlík v krku. Benjamin ji přes celou místnost zachmuřeně sledoval. „Paní Jacobsová, můžete s námi se svou dcerou strávit noc v pevnosti.“ Ještě než stihla Alice odmítnout, zvedl ruku. „Prosím... Nečekám, že pochopíte nebo přijmete všechno, co se v tomto městě děje. V zájmu vaší dcery vás ale vyzývám, abyste se k nám připojila.“

Alice v duchu zaúpěla. Přála si, aby tomu starci mohla říct, že předvečer Všech svatých je noc jako každá jiná. „Oceňuji vaši starostlivost, pane Emmonsi, ale v hostinci bude plno lidí. Jsme tam v bezpečí.“

„Modlím se, abyste měla pravdu, paní Jacobsová,“ pravil Benjamin. „Jestli je ovšem na proroctví Sáry Bridgesové něco pravdy, obávám se, že tuto noc nebude v bezpečí nikdo z nás.“

KAPITOLA 4

Soudce Holm setrval na derbyjském molu ještě dlouho poté, co se obyvatelé města rozešli. V jeho tváři se zračil klid, ale byla to iluze, kterou dokázal udržet jen s vynaložením veškeré své vůle. Jeho šedé oči neprozrazovaly nic o zmatku, který mu bouřil v mysl. Díval se, jak se k němu valí vlny a ženou mu v ústřety hromadu kostí, které se tříští o pylony mola pokrytého chaluhami.

Holm si promnul hrubé strniště na bradě. Kvůli svým neklidným myšlenkám sotva zaregistroval slanou pěnu, která mu šplíchala na boty. Jako plukovník statečně bojoval během války za nezávislost v bitvě u Bunker Hill. Byl svědkem ohavných následků válečného běsnění, když se snažil se svými spolubojovníky přečkat britský útok. Viděl muže propíchnuté a vykuchané bajonety, rozmetané střelbou z mušket nebo smetené ze světa dělovými koulemi. Z ničeho ho ovšem nemrazilo tolik jako z toho, čeho byl svědkem nyní.

Odpoledne už pomalu přecházelo v soumrak, když se Holm odvrátil od ponuré scény na moři. Sepjal ruce za zády, otočil se na patě a vydal se po dlouhém pásu přístavního mola. Slyšel znepokojené mručení několika přihlížejících, kteří zde ještě setrvali a zírali na pobřeží poseté kostmi. Táhl se na severovýchod ke Kočičí zátoce a malému pahorku Zimního ostrova. Když Holm procházel kolem, cítil, jak se na

něj dívají. Vnímal tíhu jejich upřených pohledů, protože právě u něj hledali odpovědi.

Holmova válečná pověst neohroženého vlastence mu vynesla silné postavení mezi městskými zastupiteli. Navzdory rostoucí prosperitě nebyl Salemu dosud udělen statut nezávislého města a stále ho řídila městská správa. Město nemělo oficiálního starostu a občané se v otázkách vedení pořád obraceli na Holma. Považoval to za čest. Svoboda lidí určovat si své vlastní zástupce byla právem, za které bojoval a krvácel. Byl proto odhodlán odměnit je za jejich důvěru.

Ale jak měl po dnešní strašidelné podívané zmírnit jejich obavy? Tohle nebylo v lidských silách.

Holm přešel Hlavní ulici a nechal přístavní mola za sebou. Vydal se na sever k salemskému veřejnému prostranství. Slaný zápach přístavu ustupoval, podrážky jeho těžkých bot klapaly o dlažební kostky a jejich ozvěna se odrážela od nízkých zdí sousedních budov. Křivolaká ulice byla opuštěná až na občasné přístavní dělníky, kteří spěchali do přístaviště nebo z něj. Z téhle části Salemu vyzařovala jeho historie, byla pevně spjatá s jeho dávnými kořeny. Holm by si procházku touto starou čtvrtí obvykle vychutnával, ale jeho nálada byla nyní stejně pošmourná jako smrákající se obloha.

Tehdy na bitevním poli viděl, co se stane, když lidé podlehnou strachu. Následky jsou kruté a nelítostné. Strach vede k panice a hysterii – a když dav podlehne hysterii, často umírají lidé. Od oné strašlivé noci, kdy se Sára Bridgesová vrátila do Salemu, byli obyvatelé města jako na jehlách a báli se, co přinese předvečer Všech svatých. Holm slyšel, jak kolují řeči, které se jeho městem šířily jako mor: *„Je to znamení, že nad námi visí ruka zla... Přichází duch čarodějnice... Bůh nezapomněl, co Salem před sto lety provedl těm ubohým nešťastníkům...“*

Když Holm zanedlouho dorazil na rozlehlé prostranství Salem Common, našel svou kobylu Soumračnou stále uvázanou

ke sloupu, kde ji před několika hodinami zanechal. Tehdy panovalo časné odpoledne a Holm jí dovolil pást se v parku. Vtom ale přiběhl vnuk Benjamin Emmonse s hororovou zprávou o kostech, které moře vyplavovalo na pobřeží. V ulicích se už tísnili lidé, kteří spěchali k přístavišti, a přinutili tak Holma, aby tu Soumračnou nechal a připojil se k nim. Byl rád, že se konečně může vrátit ke svému ctihodnému bojovému koni, který ho provedl tolika bitvami. Každý ve městě znal soudcova cenného Araba podle kaštanové kůže a hřívky odstínu nepraného lnu. Někteří se dokonce posmívali, že klisna je Holmovi nejbližší společníci. Když se Holm k Soumračné přiblížil, láskyplně zaržála a nabídla mu svůj čenich. Byla dychtivá po pozornosti pánových rukou. Holm ji jemně pohladil po krku a přelétl pohledem honosné domy, které lemovaly okraj parku.

Okenice byly zavřené. Závěsy zatažené. Světla zhasnutá. Celé město se připravovalo na soumrak.

Holmovi se zkrivil obličej hrůzou, když se nedaleko ozvalo prásknutí. Dole pod kopcem se oddíl milicionářů účastnil vojenských manévřů. Nad nimi stoupal oblak namodralého dýmu a ve vzduchu se vznášel štiplavý odér ze střelby z mušket. Holm ve šviháckém profilu kapitána, který vydával rozkazy, rozpoznal Ollieho Dennarda.

Dennard si všiml, že je soudce pozoruje z vrcholu kopce. Odpojl se od svých mužů a spěchal mu přes otevřené prostranství vstříc. Kapitán byl šlachovitý muž s neobvykle kulatýma očima a ostře protáhlým obličejem. Působil proto, jako by byl výsledkem páření orla se sovou.

„Je to pravda?“ vyzvídal Dennard a zalapal po dechu. „Co se říká o těch kostech? Je to pravda?“

Holm se zamračil a přikývl.

„Bože můj.“ Dennard zavrtěl hlavou. „Co na to říkal starý Emmons?“

Holmovi se v koutcích úst prohloubily vrásky. Doufal, že Emmons dokáže předložit nějakou racionální teorii, která by náhlou záplavu kostí vysvětlila. Soudce měl starého historika rád. Emmons byl statečným přítelem vlastenců, a dokonce sloužil jako bukanýr, který v prvních měsících války přepadal a ukořisťoval britské válečné lodě. Místo aby svůj podíl z kořisti promrhal na zbytečný přepych, využil ho k péči o svou ovdovělou dceru a jejího syna. Za to málo, co mu zbylo, si otevřel své prazvláštní muzeum přírodních kuriozit. Taková nezištná oddanost rodině a komunitě si vysloužila Holmovo uznání. Emmons strávil většinu svého života na moři a soudce si jeho názoru považoval. Jistě ty kosti musí být součástí nějakého přírodního úkazu. Námořní kapitán se s tím jistě už někdy setkal.

Byl však stejně vyděšený jako všichni ostatní.

„Emmons nic podobného jakživ neviděl,“ odušil Holm.

„Je to poslední znamení proroctví!“ vyhrkl Dennard. „Rebeka Haleová dnes v noci povstane!“

Holm se neubráníl zamračení. Mezi svými kolegy byl jediným, kdo hlasoval proti Dennardovu plánu povolát milicionáře z pevnosti Pickering. Dennard byl přesvědčen, že se obyvatelé Salemu ocitnou v nebezpečí, jakmile v předvečer Všech svatých zapadne slunce, a proto nyní odvelel posádku z pevnosti, aby hlídkovala v ulicích. Pevnost na Zimním ostrově teď zajišťoval pouze jeho poručík a několik mladých vojáků. Ponechat ji prázdnou byl podle Holma ztřeštěný nápad. Byla to totiž jediná ochrana, kterou Salemský záliv disponoval. Britský útok už nehrozil, ale stále bylo třeba počítat s piráty a nájezdy indiánů. *Tohle* Holma páliło nejnaléhavěji, nikoliv nějaká pošetilá strašidelná historka. Vytáhl mušketu z pouzdra, které měl připevněné k sedlu Soumračné, natáhl kohoutek a prohlédl si zbraň. Flinta Brown Bess ráže .75 byla nádherný kousek. Naučil se ji dobíjet v intervalu pouhých